

НАЧАЛОТО НА УСПЕХА

Първият ми ден в новото училище. Бях толкова притеснена! От ляво до мен стояха красивите цветя, които мама избра за новата ми госпожа, чието име дори не знаех, а от дясно беше раницата ми, която скоро щеше да бъде напълнена с учебници. Не знаех какво да очаквам и дали ще познавам някого от класа си, но все пак бях щастлива, че вече ще съм в гимназия. Ще уча в ППМГ „Добри Чинтулов“ и ще съм пети клас. Дойде време да тръгваме! Слизайки от колата, видях толкова много ученици, които се прегръщаха и си говореха. Аз не познавах никого. Натъжих се, но усмивката трябваше да е на лицето ми, защото не исках да карам родителите ми да се притесняват. В двора бяха изписани прилежно цифрите и буквите на класовете, всичко беше подредено и готово да посрещне нас- учениците. Реших да застана в празното поле 5,„б“. Учениците започнаха да заемат местата си и ето, че и на нашата буква дойде момиче. Тъй като на лицето ѝ беше изписана най-голямата усмивка, реших да я заговоря и да я попитам за името ѝ. Тя отговори с най-милият и щастлив глас, който някога бях чувала. Казваше се Мила. Може би името ѝ най-добре издаваше същността ѝ. Първият ден мина по-добре от всякога, имайки Мила до себе си, най-добрата ми приятелка и до днес.

Защо ви говоря за първия си учебен ден тук ли? Това е една история, която продължавам да разказвам на всяка лекция, свързана със създаденото приложение от нас двете с Мила. Както ви казах, чрез училището не само придобивате знания, за да успеете в живота или просто да си намерите работа. Чрез моето училище, в което стъпвате и вие сега, аз намерих приятел, цел в живота и още повече- открих шанс, който помогна не само на мен, но и на редица хора. Стъпвайки тук, едва ли някога съм си мечтала да дойда и да говоря на вас, защото аз дори не си представях да завърша. Но ето ви един пример, че мечтите се сбъдват. Дори всичко да започне страшно, дори да имате много строги учители, трудни контролни, продължете напред. Най-важното, което научих беше и че никога не трябва да се отказваш от себе си, дори да ти налагат нещо друго или предметът, който учиш да не ти харесва. Просто продължете напред, бъдете устремени и винаги отстоявайте себе си. О, и нещо друго! Клетвата, която казвате, никога няма да бъде просто думи, изречени, за да мине времето на церемонията на 15 септември. Наистина ще пребъдете, за себе си, но и за своето училище и когато някой ви попита, ще отговаряте с радост, че сте учили в тази гимназия. Чинтуловата гимназия.

Годините властно минаваха, ние тръгнахме бодро след тях. Завършихме дванадесети клас и започнахме съвместна работа. Две ученички, приятелки, вече и големи хора. Създадохме реалност, която преди години беше само мечта, затова пребъдете и не се страхувайте, но славете миналото си и не забравяйте от къде сте тръгнали!

Двете с Лилия се спогледахме. „Еха, това беше уникална история“, каза ми тя. „Да“, съгласих се аз и се запитах колко общи неща можехме да имаме с това голямо успяло момиче. Зачудих се дали въобще е възможно да стигна до там, където е тя в момента. Загледах се в сините ѝ очи, цветята, които държеше и като че ли видях щастието ѝ, когато е видяла Мила за първи път. Двете се гледаха с усмивката, която успях да си представя от разказа ѝ. Стоях на стола, погледнах Лилия и се замечтах отново: И ние ще успеем, името на гимназията ни ще пребъде и чрез нас.

Цветелина Симеонова Симеонова,

9. „а“ клас